

[Statsministeren]

Vi skal også i videst muligt omfang indrette vort skattesystem sådan, at det stimulerer den private opsparing og gør det mindre fordelagtigt at stifte gæld.

Vi har opnået en hel del i den retning gennem skattereformen og kartoffelkuren. Det opmuntrer til at gå videre ad den vej gennem en sænkning af beskatningen af kapitalindkomster. En sådan sænkning harmonerer også godt med sænkningen af selskabs- og virksomhedsbeskatningen. Beskatningen af de forskellige former for kapitalindkomst bør være så ensartet som muligt.

Vi er klar over, at dette ville kunne volde problemer for folk med stor gæld, hvis de ikke får rimelig tid til at tilpasse sig de nye regler. Det er derfor nødvendigt med en overgangsordning på dette område, og den har vi god tid til at udforme omhyggeligt og klogt; det skal altså ikke være hastværksarbejde.

Endelig er det af helt afgørende betydning for vore fremtidige muligheder, at vi kan fastholde en meget lav stigningstakt i pengeindkomsterne, så vore arbejdspladsers lønkonkurrenceevne kan blive styrket. Det er regeringens opfattelse, at vi kan yde et meget væsentligt bidrag i den retning, hvis vi sænker marginalsatsene i vore skatteskalaer mærkbart.

I dag er det sådan, at hvis en lønmodtager vil have 100 kr. mere tilbage i sin lønningspose, skal han forlange 200 kr., måske 300 kr. mere af sin arbejdsgiver. Det er altså belastende for konkurrenceevnen. Men efter det forslag, regeringen fremsætter, kan han nøjes med at forlange 180-200 kr. mere og alligevel få de 100 kr. mere udbetalt. Det gør en helt afgørende forskel.

Det er samtidig regeringens opfattelse, at arbejdsmarkedets parter i højere grad bør bære konsekvenserne, hvis der aftales lønninger og arbejdsvilkår, som får arbejdsløsheden til at stige. Det vil forudsætte, at en større del af omkostningerne ved arbejdsløshedsforsikringen betales af de forsikrede og deres arbejdsgivere. Derved vil vi også nærme os forholdene i andre EF-lande, hvor en langt større del af de sociale ydelser betales ad denne vej.

Det er klart, at denne finansieringsreform kan udformes på mange forskellige måder. Det er også indlysende, at den bør hvile på grundige forhandlinger med arbejdsmarkedets parter. For at disse forhandlinger kunne blive så frie

som muligt, har regeringen valgt at fremlægge en hvidbog, der beskriver forskellige muligheder.

Endelig ser vi en nødvendighed i at begrænse grænsehandelen gennem en tilpasning af nogle af de afgiftssatser, som i særlig grad påvirker grænsetrafikken. Det er disse overvejelser, der ligger bag udformningen af forslagene i den plan, regeringen offentliggjorde i fredags. Den indeholder skattelettelser på sammenlagt ca. 40 mia. kr. Aktieselskabsbeskatningen og virksomhedsbeskatningen nedsættes til 35 pct., beskatningen af kapitalindkomst sænkes til 40 pct. Der indføres gradvis en skala for personbeskatningen, hvor den laveste sats bliver 44 pct. og den højeste 52 pct.

Men det er klart, at denne omfattende reform af beskatningen ikke kan gennemføres, medmindre der skaffes dækning for provenutabet; sådan er jo sammenhængen. Der er ikke råd - det tror jeg vi næsten alle erkender - til en forøgelse af det private forbrug i de nærmeste år. Finansieringen foreslår vi fremskaffet gennem en række midler: besparelser på de statslige og kommunale budgetter - og vi er glade for, at kommunerne har erklæret sig rede til at forhandle med os derom - en gennemgribende fradragssanering, forskellige afgifter, bl.a. af miljøfremmende karakter, og øget anvendelse på nogle felter af egenbetaling, herunder den finansieringsreform på dagpengeområdet, som jeg omtalte før.

Vi føler os overbeviste om - og det mener vi at de mange beregninger dokumenterer - at den samfundsøkonomiske udvikling i de kommende år vil indebære vækst og fremgang, når denne plan gennemføres.

For det første vil arbejdsløsheden begynde at falde allerede fra 1990, til næste år. En bedre konkurrenceevne og de markante strukturpolitiske forbedringer vil give basis for en fremgang i den private sektors beskæftigelse på ca. 100.000 personer i årene frem til 1994.

For det andet viser beregningerne, at betalingsbalanceudviklingen bliver positiv; allerede efter 1992 bliver der overskud.

For det tredje vil den stramme udgiftspolitik og væksten i den private sektor bidrage til et fald i udgiftstrykket i første halvdel af 1990'erne, et fald, der giver det nødvendige grundlag for en nedsættelse af skattetrykket, uden at det går ud over betalingsbalancen.